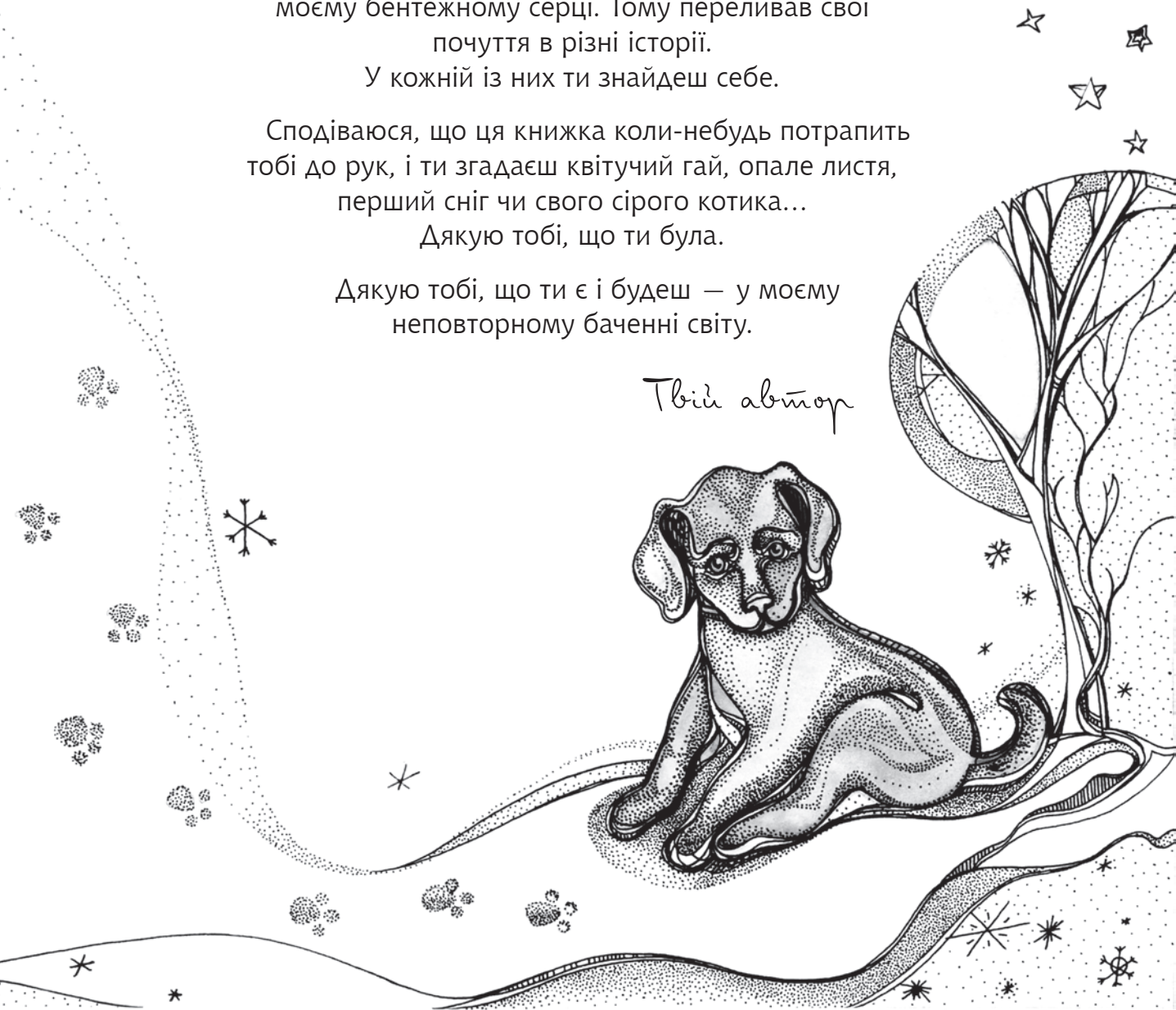

Мила Елізо! Пам'ятаєш, як ми читали ці казочки
вголос, закутавшись у картату ковдру?
Ти супилася, зітхала, морщила свого кирпатого
носики, але найчастіше сміялася. Я їх писав для тебе,
бо не мав відваги виповісти всього, що лежало на
моєму бентежному серці. Тому переливав свої
почуття в різні історії.
У кожній із них ти знайдеш себе.

Сподіваюся, що ця книжка коли-небудь потрапить
тобі до рук, і ти згадаєш квітучий гай, опале листя,
перший сніг чи свого сірого котика...
Дякую тобі, що ти була.

Дякую тобі, що ти є і будеш — у моєму
неповторному баченні світу.

Твій автор

Елізі, яка любила
заніжуватися
на побачення

УТРАЧЕНИЙ ЧАС

Разом з усіма він лежав у скляній тумбі, що освітлювалася ізсередини і повільно крутилася довкола осі. Це була дорога годинникова крамниця, куди заходили поважні клієнти. Але вони вибирали переважно щось дуже розкішне, бажано найвідоміших фірм та ще й у золоті.

Один за одним зникали сусіди по полиці, а на нього ніхто не звертав уваги.

— Може, уцінити? — запитав якийсь старший продавець.

— Хай ще полежить, — невдоволено відрізав голомозий власник. —

Знаєш, скільки я маю за все платити?

Годинник з острахом став міркувати про своє майбутнє.

Та одного дощового дня до крамниці забігла елегантна пані в капелюшку.

— Боже, як лле! — мило посміхнулася вона крамарям і опустила кольорову парасольку. — Наче повернулася осінь...

Дама з цікавістю оглядала вітрини. Зупинилася біля скляної тумби і сплеснула долонями:

— Яка краса!

— Хочете роздивитися ближче? — улесливо підкотив старший продавець. Він був схожий на грушку.

— О, так! — посміхнулася вона мальованими губками.

— Цей? — повнявий продавець дістав найдорожчу марку.

— Ні, той, що в глибині, — показала пальчиком невисока пані.

— Оцей? — трохи розчаровано дістав він спортивного годинника.

— Справжнє диво! — не могла натішитися симпатична добродійка.

А годинник справді був гарненький. З чорним литим ремінцем, який міцно облягав руку, зі сріблястим корпусом і найсучаснішим дизайном він виглядав надзвичайно стильним.

— Я беру його, — захоплено мовила вона.

— Як скажете, пані, — незворушно вклонився старший продавець і рушив до каси.

Годинник запакували в елегантну синю коробочку і опустили в дамську сумочку. Він сидів у темряві і міркував про подальше життя. Йому було приємно, що його нарешті вибрали. І вибрав не хто-небудь, а справжня краля! Від заздрості дорогі годинники аж заскрипіли коліщатками. А ще вона так звабливо пахла, що аж памороки забивало.

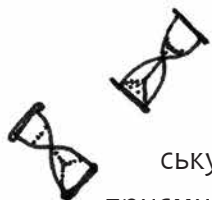
Заколисаний ходом та цокотом високих шпильок, він незчувся, як заснув. Лише його металеве сердечко продовжувало рівномірно битися, вимірюючи час.

Годинник прокинувся від різкого світла. Хоча був ранок, живодайне сонце вже сліпуче заливало спальню.

— Милий! — білява пані була в рожевій прозорій сорочечці. — Дай мені руку!

На ліжку лежав вродливий смаглявець.

— Тобі, що завгодно, кохана! — простягнув він долоню.

- Вітаю з днем закоханих, — прошепотіла красуня, цілуючи його в уста.
- Який класний! — вигукнув плечистий брюнет, розглядаючи годинника.
- Тобі подобається? — щасливо посміхалася схвильована господарка.
- У тебе чудовий смак! — він обійняв її і, сміючись, повалив біля себе.

Далі вони боролися, але чомусь ця боротьба була пересипана цілунками і ніжними словами. “Дивно все якось”, — думав, хитаючись, годинник, поки не застиг разом з долонею брюнета в м’яких жіночих кучерях.

Його господар виявився особою відомою. Він багато їздив, зустрічався, спілкувався. Тепер годинник зазнав справжнього життя. Особливо в теплу пору року, коли його не прикривав рукав піджака чи пальта. Він насолоджувався світом так, як це роблять діти — із захватом.

А ще йому було приємно, що його дуже цінував господар. Він був людиною творчою, а тому любив оригінальні речі. Кілька разів годинник сам чув, як про нього відгукувалися: “О, який у вас чарівний дзигар!”. У такі хвилини його металеве сердечко мліло, як морозиво у спеку. А найточніший механізм марки “Швидкість і стиль” уповільнював свою розмірену ходу.

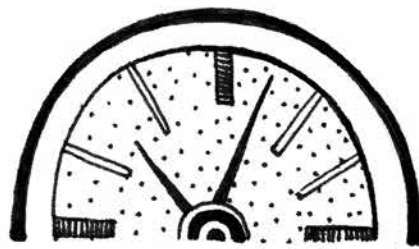
За рік годинник стільки побачив, що йому заздрили всі домашні речі в будинку. Коли втомлений господар знімав його на ніч і клав на стіл, дзигар ще довго оповідав своїм друзям про сьогоденні походеньки. Він знав усі таємниці господаря, адже був із ним скрізь. Але, як чесний слуга, чужі секрети свято оберігав.

Та одного разу трапилася прикрість.

— Дивись, — проказав заклопотаний господар дружині, застібаючи годинник. — Тріснув ремінець.

— Шкода, — відповіла вона, розчісуючись м’яке волосся. — Може, якось обійдеться.

На жаль, не обійшлося. Через два тижні ремінець розламався надвоє. А оскільки він був литий із суцільної гуми (сказано ж — стильний), то ремонту не підлягав.

— Кохана, може, зайдеш до крамниці? — розгублений господар стояв, мнучи в руках годинника, — Запитаєш, чи є в них такі ремінці на продаж.

— Гаразд, любий, — поцілувала вона його в щічку. — А поки можеш поносити старий.

Кілька днів бідолашний годинник жив у болісному невіданні.

Нарешті одного вечора ясноока мадам лагідно обійняла господаря за плечі і промовила жакливу новину:

— Такі ремінці окремо не продаються.

— Який жаль! — зажурений хазяїн знову взяв до рук дзиґаря і погладив по склі. — А я так його полюбив!

Тепер безталанному годиннику довелося жити спогадами. Зрештою, як живуть усі речі у цьому будинку. Він згадував найцікавіші моменти зі свого короткого, але вельми насиченого слугування. Та все менше довкола нього збиралося слухачів. Адже розповідав він одне й те саме.

Іноколи господар використовував годинник як часомір для фізичних вправ. Він клав його на підлогу перед собою і віджимався, слідкуючи за секундами. В такі миті в неборака аж щеміло металеве сердечко від вдячності, що його не забувають.

Одної неділі, коли випав лапатий сніг, господарів син попросився поводитися на санках з гірки у сусідньому парку.

— Але о четвертій ми йдемо в театр, — зауважив тато, відриваючись від газети.

— Я прийду, — відказав малий, закутуючись у шарф.

— А якщо ти спізнишся? — запитала мама, змащуючи кремом обличчя.

— Татусю, я візьму твій старий годинник, — малий схопив дзиґаря з шухляди і забив його подалі в кишеню.

Такого ще годинник не бачив. Це було щось неймовірне! Він вперше катався на санках! Йому аж дух забивало від свіжого морозного повітря, блискучого снігу, який набивався у всі шпари і захопливого польоту згори вниз! Після одного крутого спуску легкі санки перевернулися разом із хлопчиком. Той довго сміявся, а коли поліз на гірку, не помітив, що годинник залишився на снігу. Хай зі зламаним

ремінцем, але цілком справний! Чорною цяткою він кликав своїх господарів, поки чийсь велетенські саморобні залізні санки не наїхали просто на сріблястий корпус. Всередині дзиґаря щось хруснуло і дуже заболіло.

— Чий годинник? — загукала дівчинка у червоній курточці, витягуючи його з-під санок.

— О, це мій! — відгукнувся господарів син, який саме з'їхав додолу. — Мені вже треба йти! — швидко попрощався він з новими друзями і поспішив додому.

Тато відразу запитав про годинника.

— Ось він, — простягнув провинно малий.

— Що трапилося? Ти його остаточно доламав! — вражений господар уважно розглядав понищений корпус, який майже цілком вивалювався з ремінця, подряпане скло, відбиту секундну стрілку.

— Він випав із кишені, — шморгнув носом розум'янілий від прогулянки хлопчик.

— Поквапмося, бо ми запізнимося, — мама подала господареві випрасувану сорочку. — Ти ж його і так би вже не носив.

Вона спробувала посміхнутися.

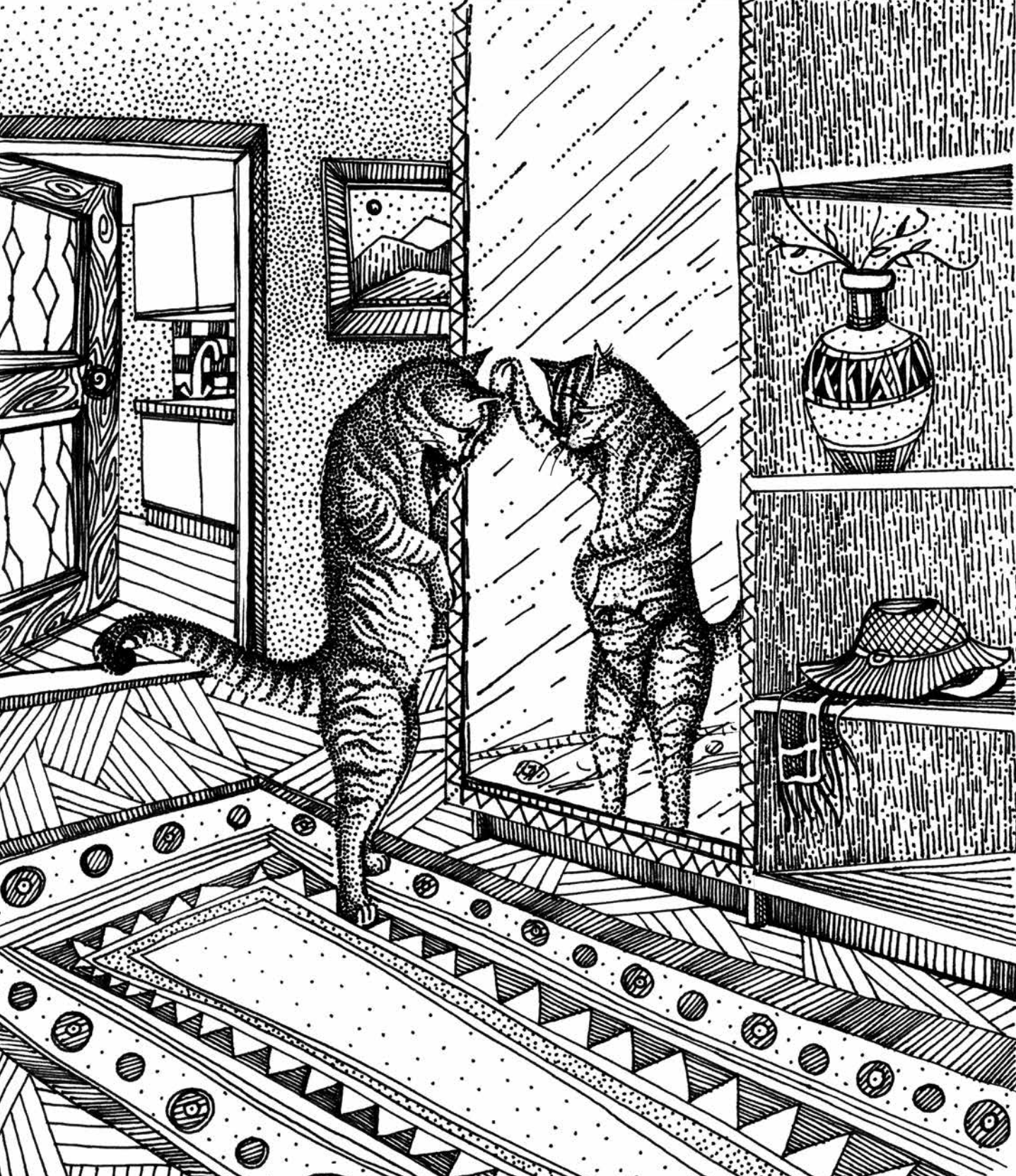
— Все одно — шкода! — зітхнув розважливий господар.

Для годинника настали чорні дні. Його маленьке металеве сердечко ще билось, хоча час він уже показував неточно. Щось всередині рипіло і поколювало. Але понад усе його боліло за змарноване життя. Адже він був ще зовсім юним. А деякі дзиґарі живуть десятиліттями!

“Краще би я вже вмирав там, на холодному снігу”, — часто з гіркотою думав він. — “Принаймні ніхто би не бачив мого сумного кінця”.

Батарея в нього була сильна, і хтозна-скільки він ще прожив у темній шухляді, серед таких же забутих і непотрібних речей.

Елізі, яка любить свого котика
більше за ... когось

РИБОКОТИК

Частина перша

Уранці сіренький котик встав від того, що його кольнуло у черевці. “Ого!” — невдоволено глипнув він на живіт. Почухав розкуйовджену голову, намагаючись згадати, що ж такого вчора з’їв?

Але нічого не пригадав і почалапав до кухні.

За звичкою зупинився в коридорі навпроти високого, аж до стелі дзеркала. Встав на задні лапки і скорчив традиційну ранкову гримасу. І раптом погляд його ковзнув на відображене черевце. Всередині нього щось... плавало. Котик став пильніше вдивлятися і розгледів... рибку. Він схопився лапками за круглу голову, а потім за живіт.

— Умираю! — зойкнув і кумедно сів на килимок. Але не вмер.

Далі розплющив одне око, потім друге і обережненько зиркнув на черевце. Але там нічого не було видно, окрім сірої смугастої шерстки. Котик навіть її лизнув для певності.

— Ура! — скочив він на лапки. — Галюцинації!

Та радість його тривала недовго, бо дзеркало знову показало йому рибку, яка плавала всередині нього.

— Що за чортів рентген! — вилаявся котик і задумався.

Він уважно розглядав у дзеркалі свої лапки, очі і навіть голову, але більше нічого ніде не плавало.

Тоді потрусив животом, і рибка захиталася. “Добре, що хоч жива”, — почухався котик за вушком. — Ну і що я тепер робитиму?”

Він обережно провів лапкою по черевцю. У відповідь його зсередини легенько торкнуло.

— Ой, леле! — жалібно занявчав котик. — Може, я вагітний?

Але хто таке чув, щоби кіт народив рибку? Це ж ганьба на цілий двір! Та й взагалі — народжують лише киці.

Він не захотів навіть їсти, байдуже відіпхнувши мисочку з кормом. Просто ліг на підвіконня і грівся на сонечку. Ніяких розумних думок в голову не приходило. І взагалі він не любив розумних думок. Від них болить макітра. Тож незчувся, як задрімав.

— Я хочу пити! — почув він крізь сон. Снилася йому зелена галявина, пахучі квіточки і грайливий вітерець. Він лапкою вправно ловив і відпускав білого метелика.

— Я хочу пити! — почувся наполегливіше.

Стривожений котик розплющив очі. В черевці його щось кольнуло.

— Що? — здивувався він. — Ти хочеш пити? — вказав він на свій живіт.

— Так! — пролунало звідти.

— Я збожеволів! — котик рвучко скочив на підлогу і почав хлебтати воду з мисочки. — Я почав розмовляти зі своїми нутрощами.

— Я — не нутрощі, — пролунало десь із глибини. — Я — твоя рибка.

— Як це моя? — спантеличився кіт.

— Тому що я в тобі живу!

— А де ж ти жила раніше?

— Я не пам'ятаю.

— Як це “не пам'ятаю”?! А ти згадай! Це має дуже велике значення. Принаймні для мене.

— Не можу згадати.

— Ну от! Вселилася без мого відома та ще й не хоче казати — звідки! А може, ти — хвора? Або переховуєшся від закону? А потім я за тебе діставатиму на горіхи!

Рибка не озивалася. Котик помовчав хвилинку, а далі не витерпів:

— Ти чого затихла? Соромно стало? Гей, рибко!

Але ніхто не відповідав.

— Ну гаразд, не сердься! Живи там, поки не причиняєш мені незручностей.

— Дякую! — тихенько відказала чемна рибка.